

31. 7. 2012

ID: 84527

Nájem

Pokračujícím užíváním nebytových prostor je již jejich nevyklizení.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 32 Cdo 2471/2010, ze dne 30.5.2012)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobkyně F. s. r. o., se sídlem v H., zastoupené JUDr. Ing. I.R., advokátem, se sídlem v B., proti žalovanému ZD T., se sídlem v T., zastoupenému Mgr. M.L., advokátkou, se sídlem v P., o zaplacení částky 270.725,- Kč s příslušenstvím, vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 49 Cm 63/2006, o dovolání žalovaného proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 11. února 2010, č. j. 11 Cmo 295/2009-220, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění :

Žalobkyně se po žalovaném domáhala zaplacení částky 270.725,- Kč z titulu nájemného za pronájem dvou kusů zásobníků na zkapalněný plyn za dobu od 1. ledna 2003 do 31. března 2006.

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 17. července 2009, č. j. 49 Cm 63/2006-183, žalobu zamítl a rozhodl o nákladech řízení.

Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že právní předchůdce žalobkyně a žalovaný uzavřeli 29. srpna 2001 smlouvu o dodávkách zkapalněného uhlovodíkového plynu a pronájmu dvou nadzemních zásobníků, které měly být umístěny na farmě Bílovice u Poběžovic. Smlouva byla uzavřena na dobu určitou do 31. prosince 2002 a bylo sjednáno roční nájemné ve výši 70.000,- Kč, jež mělo být hrazeno čtvrtletně, stejně jako úhrada za předepsané revize ve výši 7.800,- Kč plus DPH. Právní předchůdce žalobkyně vyúčtoval žalovanému fakturou č. 698161 z 8. prosince 2005 za nájem zásobníku č. 5418 od 1. ledna 2003 do 31. prosince 2005 částku 105.000,- Kč plus DPH, tj. celkem 124.950,- Kč, fakturou č. 698162 z 8. prosince 2005 za nájem zásobníku č. 5414 od 1. ledna 2003 do 31. prosince 2005 částku 105.000,- Kč plus DPH, tj. celkem 124.950,- Kč, a fakturami č. 701312 a 701311 z 2. března 2006 za nájem každého ze zásobníků od 1. ledna 2006 do 31. března 2006 částku 8.750,- Kč plus DPH, tj. celkem 10.412,50 Kč.

Soud prvního stupně dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala, že by žalovaný užíval předmět nájmu i po 31. prosinci 2002, resp. učinil poznatek, že žalovaný po tomto datu zásobníky neužíval. Zjistil totiž, že předmětné zásobníky byly koncem roku 2002 „upsány společnosti Třemošenská a. s. v navýšeném kapitálu“. Právní předchůdce žalobkyně ještě v měsících března a dubna 2003 fakturoval odběr plynu žalovanému na farmu Bílovice, faktura ale byla uhrazena jmenovanou akciovou společností, když žalovaný provedl přefakturaci. Na základě toho soud prvního stupně uzavřel, že „nemohl nastat předpoklad prodloužení nájemní smlouvy i obnovení nájemního vztahu podle původní smlouvy“ v souladu s ustanovením § 676 odst. 2 občanského zákoníku (dále jen „obč. zák.“). Na těchto závěrech dle jeho mínění nemůže nic změnit ani spor o určení vlastnictví k předmětným zásobníkům, jenž skončil úspěchem žalobkyně. Žalovaný totiž „zásobníky nabyl v souvislosti s uzavřením kupní smlouvy od správce konkursní podstaty bývalé společnosti Ing. B., byl proto v dobré víře, že by mohly být jeho majetkem“, a ve sporu chtěl najisto postavit své vlastnictví. Podle názoru soudu prvního stupně to, že v průběhu sporu změnil podnikatelské záměry a odběr plynu do zásobníků nevyužíval, nemohlo mít vliv na obnovu nájemního vztahu.

K odvolání žalobkyně Vrchní soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni žalovanou částku s úrokem z prodlení tam uvedeným, a rozhodl o nákladech řízení před soudy obou stupňů.

Odvolací soud konstatoval, že soud prvního stupně sice provedl důkaz rozsudky, jimiž bylo rozhodováno o žalobě právní předchůdkyně žalobkyně (Český plyn k. s.) proti žalovanému na určení vlastnictví předmětných zásobníků a o zaplacení částky 74.725,- Kč z titulu nájemného za tyto zásobníky za dobu od 22. října 2001 do 27. března 2003, avšak z těchto důkazů vyvodil nesprávné skutkové závěry. Odvolací soud shledal oproti soudu prvního stupně významným, že ačkoliv žalobkyně byla v uvedených sporech úspěšná a ačkoliv bylo postaveno najisto již v řízení před soudem prvního stupně, že žalovaný není vlastníkem zásobníků na základě neplatné smlouvy uzavřené se správcem konkursní podstaty, žalovaný se rozhodnutí soudu prvního stupně nepodvolil, k zásobníkům se choval jako k vlastním, žalobkyni je nevrátil a užíval je, přitom nájemné za jejich užívání neplatil; věc byla ve prospěch žalobkyně ukončena až rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 31. ledna 2006, sp. zn. 29 Odo 298/2005, jímž bylo dovolání žalovaného zamítnuto a který nabyl právní moci dne 5. dubna 2006. Odvolací soud dovedl, že vztahy mezi účastníky byly upraveny platnou nájemní smlouvou na dobu do 31. prosince 2002, podle níž na základě obnovovaného smluvního vztahu bylo plněno v souladu s podmínkami smlouvy i zvláštními ustanoveními § 721 a násl. obč. zák. o podnikatelském nájmu věcí movitých, z pohledu užívání věci žalovaným je proto nárok žalobkyně na zaplacení vyúčtovaného nájemného opodstatněn. Zdůraznil, že na tomto závěru nemůže nic změnit ani to, že žalovaný umožnil užívání věci jiné právnické osobě, neboť takový postup je přímo zakázán článkem VIII Všeobecných dodacích podmínek společnosti Český plyn jako součásti smlouvy o pronájmu, což platí též pro tvrzení žalovaného, že zásobníky „nechal upsat do takto navýšeného kapitálu společnosti Třemošenská a. s.“. Odvolací soud uzavřel, že přiznání uplatněného nároku nebrání ani namítuté promlčení, neboť nárok byl žalobou podanou 24. dubna 2006 uplatněn ve čtyřleté promlčecí době podle ustanovení § 397 obchodního zákoníku (dále též jen „obch. zák.“) běžící podle ustanovení § 392 obch. zák. od splatnosti pohledávky, jež nastala postupně v době od 22. prosince 2005 do 16. března 2006.

Rozsudek odvolacího soudu (podle obsahu dovolacích námitek toliko ve výroku o věci samé) napadl žalovaný dovoláním, odkazuje co do jeho přípustnosti na ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“) a co do důvodů na ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) a odst. 3 o. s. ř., jejichž prostřednictvím lze namítat, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci a že vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování.

Dovolatel především namítl, že skutkový závěr, podle něhož zásobníky po uplynutí doby nájmu dále užíval, nemá oporu v provedeném dokazování a je založen pouze na úvaze, že pokud dovolatel se ve sporu o určení vlastnického práva bránil tím, že je vlastníkem zásobníků, nutně musel zásobníky též užívat. Dovolatel je přesvědčen, že takový závěr je v rozporu jak s pojetím vlastnického práva v právní doktríně, tak s obsahem spisu. Argumentoval, že vlastnické právo v sobě zahrnuje i oprávnění věc neužívat a nechat ji ladem, logická konstrukce odvolacího soudu je proto vadná, a vyjádřil přesvědčení, že prokázal notářským zápisem „o upsání majetku ke zvýšení základního kapitálu“ i výpovědi svědka, že zásobníky neužíval. Zpochybnil význam faktury vystavené žalobkyni za dodávku plynu do zásobníků z 15. března 2003 s poukazem na (podle jeho názoru) doloženou skutečnost, že zásobníky v té době již neužíval a že cenu za tuto dodávku přeúčtoval společnosti Třemošenská a. s. Poukázal na to, že nájemné za první a druhé čtvrtletí roku 2003 žalobkyni uhradil na základě rozsudku sp. zn. 4 C 103/2003 (jde o rozsudek Okresního soudu Plzeň - sever ze dne 6. října 2003, č. j. 4 C 103/2033-55), proto opětovným přiznáním nájemného za toto období vzniklo žalobkyni bezdůvodné obohacení. Zdůraznil, že uvedený spor o úhradu nájemného se týkal období, kdy mu žalobkyně plyn dodávala, a poslední fakturou ze dne 27. března 2003 mu účtovala předem nájemné

za další čtvrtletí. Vyjádřil přesvědčení, že řízení o určení vlastnictví k zásobníkům „nemůže být absolutně žádnou oporou pro rozhodování odvolacího soudu o nájemném v době let 2004 a 2005“, neboť otázkou užívání nádrží a dodávek plynu do nich v uvedených letech se vůbec nezabývalo.

S poukazem na ustanovení § 676 odst. 2 obč. zák. dovolatel vytkl odvolacímu soudu absenci posouzení podmínek obnovení nájmu pro rok 2004 a rok 2005. Argumentoval přitom obsahem článku IV odstavce 5 Všeobecných dodacích podmínek, jimiž bylo užívání zásobníků vyhrazeno pouze k odběru zkapalněného plynu od Českého plynu s tím, že další dodavatelé smějí zásobník naplnit jen s předchozím písemným souhlasem této společnosti. Ze skutečnosti, že žalobkyně ani netvrdila, že by do zásobníků plyn v předmětném období vůbec dodala, kromě dodávky v březnu 2003, je podle jeho mínění evidentní, že zásobníky k jedinému možnému účelu, k němuž mohou sloužit, neužíval.

Dovolatel též zdůraznil, že podle článku IV odstavce 9 Všeobecných dodacích podmínek to byla žalobkyně, kdo měl provést po ukončení nájmu vyprázdnění zásobníků, jejich demontáž a odvoz, a za tímto účelem bylo sjednáno její neodvolatelné zmocnění ke vstupu na pozemky a do objektů dovolatele. Jako „nesmyslnou“ proto odmítl argumentaci odvolacího soudu, že nádrže po ukončení smluvního vztahu nevrátil, maje za to, že z jeho strany nebylo nutno žádných úkonů k tomu, aby žalobkyně po ukončení nájemního vztahu „se svou věcí naložila“.

Dovolatel vyjádřil přesvědčení, že pokud žalobkyně sama neplnila své závazky ze smlouvy, tedy po skončení nájmu zásobníky nevyprázdnila a nedemontovala (když žalovaný měl takový postup ve smlouvě výslovně zakázán), ani do nich nedodávala zkapalněný plyn, neprováděla jejich revize a údržbu a ve sjednaných termínech neúčtovala nájemné, pak jí nelze přiznat uplatněné nároky vzhledem k ustanovení § 560 obč. zák. a též pro rozpor se zásadami poctivého obchodního styku. Dovolatel vytkl odvolacímu soudu, že s posledně uvedenou jeho námitkou se nijak nevypořádal.

Dovolatel navrhl, aby Nejvyšší soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Žalobkyně se k dovolání nevyjádřila.

Po zjištění, že dovolání bylo podáno ve lhůtě stanovené v § 240 odst. 1 o. s. ř. oprávněnou osobou (účastníkem řízení), při splnění podmínek povinného zastoupení předepsaných ustanovením § 241 o. s. ř., Nejvyšší soud dovodil, že dovolání je přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř., neboť směřuje proti rozsudku odvolacího soudu, jímž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé.

Nejvyšší soud tedy přezkoumal napadené rozhodnutí odvolacího soudu, jsa přitom v zásadě vázán uplatněnými dovolacími důvody, včetně toho, jak je dovolatel obsahově vymezil (srov. § 242 odst. 3 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že dovolání důvodné není.

Podle ustanovení § 676 odst. 2 obč. zák. užívá-li nájemce věci i po skončení nájmu a pronajímatel proti tomu nepodá návrh na vydání věci nebo na vyklizení nemovitosti u soudu do 30 dnů, obnovuje se nájemní smlouva za týchž podmínek, za jakých byla sjednána původně. Nájem sjednaný na dobu delší než rok se obnovuje vždy na rok, nájem sjednaný na dobu kratší se obnovuje na tuto dobu.

Podle ustanovení § 682 části věty před středníkem obč. zák. skončí-li nájem, je nájemce povinen vrátit pronajatou věc ve stavu odpovídajícím sjednanému způsobu užívání věci.

Dovolatelem zpochybněný myšlenkový postup, jímž odvolací soud ze zjištěného skutkového stavu věci dovodil závěr, jenž má pro rozhodnutí sporu zásadní význam, totiž že dovolatel zásobníky užíval po celé předmětné období od 1. ledna 2003 do 31. března 2006, užíval je tedy též v okamžicích rozhodných z hlediska hypotézy ustanovení § 676 odst. 2 obč. zák., odpovídá ustáleným judikatorním

závěrům Nejvyššího soudu.

Nejvyšší soud ve své rozhodovací praxi vyložil, že ustanovení § 676 odst. 2 obč. zák. zakotvuje nevyvratitelnou právní domněnku konkludentního obnovení nájemního vztahu sjednaného na dobu určitou v případě, že nájemce užívá věc i po skončení nájmu a pronajímatel nepodá ve stanovené lhůtě žalobu na vydání věci nebo na vyklizení nemovitosti [srov. např. rozsudek ze dne 30. listopadu 2006, sp. zn. 26 Cdo 972/2006, uveřejněný v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, C. H. Beck (dále též jen „Soubor“), pod číslem C 4658]. Citované ustanovení jednoznačně stanovuje, jakým způsobem mají smluvní strany projeviti svou vůli, aby nedošlo k obnovení nájemní smlouvy; nájemce tím, že pronajatou věc užívá jen do doby skončení nájmu, pronajímatel v případě, že nájemce nemovitost nadále užívá, podáním žaloby na její vyklizení (srov. např. rozsudek ze dne 26. října 2010, sp. zn. 26 Cdo 3025/2008, jenž je veřejnosti k dispozici na webových stránkách Nejvyššího soudu, www.nsoud.cz).

V otázce pokračujícího užívání předmětu nájmu nájemcem je použitelný výklad ustanovení § 672 odst. 2 obč. zák. týkající se obnovení nájemní smlouvy nebytových prostor či nemovitostí. V usnesení ze dne 31. října 2002, sp. zn. 28 Cdo 1790/2002, uveřejněném v Souboru pod číslem C 1602, Nejvyšší soud zdůraznil, že ustálená judikatura nijak blíže nerozlišuje intenzitu, s jakou nájemce nadále (i po skončení sjednané doby) užívá předmět nájmu, a dovedil, že pokračujícím užíváním nebytových prostor je již jejich nevyklizení. K tomuto závěru se Nejvyšší soud přihlásil i v usneseních ze dne 13. května 2009, sp. zn. 26 Cdo 899/2008, a ze dne 15. prosince 2009, sp. zn. 26 Cdo 4903/2008, oba in www.nsoud.cz. V již citovaném rozsudku ze dne 26. října 2010, sp. zn. 26 Cdo 3025/2008, pak vyložil, že je-li (podle tam citované judikatury) ve vyklizení předmětu nájmu - nemovitostí obsaženo i jejich odevzdání, pak nemovitosti nebyly nájemcem vyklizeny a byly tak i nadále užívány také v případě, kdy nebyly pronajímateli rovněž odevzdány, např. předáním klíčů.

Uvedené závěry, od nichž se Nejvyšší soud nehodlá odchýlit ani v souzené věci, jsou mutatis mutandis použitelné též v tom případě, že předmětem nájmu je věc movitá, kterou je nájemce povinen pronajímateli po skončení nájmu vrátit (srov. § 682 obč. zák.). Z citované judikatury totiž plyne obecný závěr, že znak „užívá-li“ skutkové podstaty obsažené v hypotéze ustanovení § 676 odst. 2 obč. zák. je naplněn již tehdy, jestliže nájemce předmět nájmu po skončení nájmu nevyklidí a pronajímateli nepředá, jde-li o nemovitost, popřípadě jej nevrátí (nevydá), jde-li o věc movitou.

Ve světle těchto závěrů se jeví jako právně nevýznamná polemika dovolatele založená na argumentu, že zásobníky fakticky neužíval. Nelze přitom přiznat důvodnost jeho obraně, že zásobníky užívala třetí osoba, akciová společnost, do níž tyto věci v roce 2002 vložil za účelem zvýšení jejího základního kapitálu v domnění, že je jejich vlastníkem. Nejvyšší soud vyložil již v usnesení ze dne 26. srpna 2010, sp. zn. 26 Cdo 1957/2008, in www.nsoud.cz, že užívaly-li třetí osoby předmět nájmu (šlo o nemovitosti) se souhlasem nájemce a odvozovaly tedy titul užívání věcí od jeho osoby, bylo na něm, aby zajistil, že tyto třetí osoby nemovitosti ke dni skončení nájmu vyklidí. Pokud tak neučinil a tyto osoby nemovitosti užívaly s jeho souhlasem i po skončení doby nájmu, nelze uzavřít, že nájemce povinnost vyklidit nemovitosti splnil. Tak by tomu bylo též v souzené věci; jestli předmětné zásobníky užívala v rozhodném období, resp. po jeho část, za okolností tvrzených dovolatelem Třemošenská a. s., pak svůj titul k jejich užívání odvozovala od dovolatele a jedná se tedy o stav, kdy - ve vztahu k pronajímateli - zásobníky tímto způsobem (zprostředkovaně, prostřednictvím třetí osoby) užíval dovolatel jako druhá strana nájemní smlouvou založeného závazkového vztahu (jako nájemce).

Námítka dovolatele, že to byl podle nájemní smlouvy pronajímatel, kdo měl po skončení doby nájmu zásobníky vyprázdnit, demontovat a odvézt, nemůže být též shledána opodstatněnou v situaci, kdy dovolatel podle zjištěného skutkového stavu věci zpochybnil platnost nájemní smlouvy, tedy též jejího ujednání, jímž tu argumentuje, a kdy s poukazem na kupní smlouvu, která byla uzavřena dříve než

smlouva nájemní, tvrdil své vlastnické právo k předmětu nájmu a po celou dobu, za niž se žalobkyně v této věci domáhá nájemného, o ně vedl spor, ukončený až dne 5. dubna 2006 pravomocným rozhodnutím dovolacího soudu, jímž bylo zamítnuto jeho dovolání.

Tyto závěry zahrnují odpověď též na další dovolací námitky. Především z nich vyplývá nedůvodnost kritiky vytykající odvolacímu soudu absenci závěrů o tom, že k obnovení nájemního vztahu došlo opakovaně a že tedy nájemní vztah trval i v letech 2004 a 2005 (logicky též v prvním čtvrtletí roku 2006); dovolatel totiž po celou tuto dobu za shora popsaných okolností zásobníky žalobkyni nevrátil a tedy je nepřestal užívat ve smyslu shora vyloženém. Zároveň nelze dovozovat právní důsledky z nečinnosti žalobkyně, již dovolatel argumentuje. Nejvyšší soud vyložil již v citovaném rozsudku ze dne 30. listopadu 2006, sp. zn. 26 Cdo 972/2006, že k zániku nájmu uplynutím doby, na kterou byl sjednán, dojde v případě, že nájemce věc užívá i po uplynutí této doby, pouze tehdy, jestliže pronajímatel proti obnovení nájmu stanoveným způsobem zakročí a že jediným projevem vůle pronajímatele, v jehož důsledku může dojít k zániku takto obnovovaného nájemního vztahu, je podání vindikační žaloby (srov. např. rozsudek ze dne 30. listopadu 2006, sp. zn. 26 Cdo 972/2006, uveřejněný v Souboru pod číslem C 4658, a usnesení ze dne 22. září 2010, sp. zn. 26 Cdo 2870/2008, in www.nsoud.cz).

Dovolatel se mýlí, dovolává-li se v souzené věci aplikace ustanovení § 560 obč. zák. První věta tohoto ustanovení totiž míří na případy, kdy jsou práva a povinnosti smluvních stran nejen vzájemná, nýbrž též vzájemně podmíněná, tj. kdy povinnost jedné strany je vázána na splnění vzájemné povinnosti druhé strany, jde tedy o tzv. synallagma (srov. shodně např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. ledna 2002, sp. zn. 25 Cdo 1164/2000, uveřejněný v Souboru pod číslem C 951 či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. srpna 2000, sp. zn. 25 Cdo 2169/1999, in www.nsoud.cz). Vzájemná podmíněnost plnění v nájemní smlouvě uzavřené mezi účastníky sjednána nebyla. Nejde pak ani o případ, na který pamatuje věta druhá tohoto ustanovení, neboť skutkový stav zjištěný v řízení před soudy nižších stupňů neobsahuje poznatek, že dovolatel odepřel své plnění z nájemní smlouvy do doby, kdy bude poskytnuto nebo zabezpečeno plnění vzájemné. Především však dovolatel pomíjí, že žalobkyně v souzené věci uplatnila pouze nárok na nájemné, tedy na úplatu za přenechání věci k užívání, ve vztahu k němuž nejsou její smluvní závazky dodávat do zásobníků plyn a provádět jejich revize a údržbu, závazky vzájemnými.

Přisvědčit nelze ani dovolací námitce založené na argumentu, že postup žalobkyně je výkonem práva v rozporu s pravidly poctivého obchodního styku, jenž podle ustanovení § 265 obch. zák. nepožívá právní ochrany, a že odvolací soud se s touto otázkou nevypořádal. Námitku rozporu se zásadami poctivého obchodního styku dovolatel v odvolacím řízení neuplatnil vůbec, v řízení před soudem prvního stupně pak namítaný rozpor s těmito zásadami spatřoval v postupu žalobkyně, která až dodatečně, oproti ujednání v nájemní smlouvě opožděně, vyúčtovala předmětné nájemné (srov. jeho vyjádření na č. l. 175). Soud se nemusí v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat výslovně s úplně všemi skutečnostmi, které mohou být pro posouzení věci relevantní (srov. např. náleží Ústavního soudu ze dne 8. prosince 2005, sp. zn. I. ÚS 729/2000, uveřejněný pod číslem 224/2005 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu). Dospěl-li odvolací soud k závěru, že je namístě žalobkyni uplatněný nárok přiznat, pak takové posouzení implicitně zahrnuje závěr o tom, že uplatněné právo právní ochrany požívá. Takovému závěru pak nelze ničeho vytknout. Postup žalobkyně, jímž se v dovolání argumentuje, odpovídal situaci, kdy dovolatel zpochybnil platnost nájemní smlouvy a odmítl platit nájemné a kdy probíhal mezi stranami spor o určení vlastnického práva k předmětu nájmu, a v žádném případě nevykazuje znaky jednání, na jaká míří ustanovení § 265 obch. zák. a jak jsou blíže charakterizována v ustálené judikatuře Nejvyššího soudu (zneužití práva a obdobná z pohledu pravidel poctivého obchodního styku obecně nepřijatelná jednání, srov. např. rozsudek ze dne 27. ledna 2005, sp. zn. 29 Odo 427/2003, uveřejněný v Souboru pod číslem C 3243, usnesení ze dne 1. února 2005, sp. zn. 32 Odo 731/2004, uveřejněné v Souboru pod číslem C 3249, rozsudek ze dne 20.

ledna 2009, sp. zn. 29 Cdo 359/2007, uveřejněný v Souboru pod číslem C 6969 a rozsudky ze dne 16. února 2005, sp. zn. 32 Odo 487/2004, a ze dne 27. dubna 2011, sp. zn. 32 Cdo 4428/2009, oba in www.nsoud.cz). K tak razantnímu opatření, jakým je odepření soudní ochrany existujícímu nároku, musí být skutečně mimořádně pádný důvod, jinak by došlo k odepření spravedlnosti (denegatio justitiae) a k flagrantnímu zásahu do práv zaručených ústavou (srov. Čl. 90 Ústavy České republiky a Čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod).

Důvodná není ani námitka, že nájemné za období od 1. října 2001 do 30. června 2003 bylo žalobkyni přiznáno již rozsudkem Okresního soudu Plzeň - sever ze dne 6. října 2003, č. j. 4 C 103/2003-55. Odvolací soud sice konstatoval, že žalobkyně se v předchozím řízení domáhala nájemného za dobu od 22. října 2001 do 27. března 2003, z obsahu připojeného spisu Okresního soudu Plzeň - sever sp. zn. 4 C 103/2003 je však nade vše pochybnost zřejmé, že žalobkyně uplatnila nárok na nájemné v celkové výši 74.725,- Kč toliko za období od 1. září 2001 do 31. prosince 2002. Nelze tedy dovodit, že projednání části nároku uplatněného v tomto řízení bránila překážka věci rozhodnuté upravená v ustanovení 159a odst. 5 o. s. ř.

Nezbývá než uzavřít, že z pohledu uplatněných dovolacích důvodů je rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé správné. Protože zmatečnosti a jiné vady řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, k nimž je povinen přihlídnout, i když nebyly v dovolání uplatněny (srov. § 242 odst. 3 větu druhou o. s. ř.), Nejvyšší soud ze spisu neshledal, dovolání žalovaného, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), podle ustanovení § 243b odst. 2 části věty před středníkem o. s. ř. zamítl.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Započtení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)